

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobkyně: **J. P.**, státní příslušnost N. f. r., t. č. bytem P. s. H., N. K. 5, H.-D. S., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12.1.2012, č. j. OAM-419/ZA-ZA06-ZA09-2010, **ve věci udělení mezinárodní ochrany**

t a k t o:

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Domnívala se, že žalovaný porušil ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3, § 68 odst. 3 zák.č. 500/2004 Sb., když nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nevedl azylové řízení tak, aby posílil její důvěru ve správnost rozhodování. Uvedla, že napadené rozhodnutí nepovažuje za přesvědčivé. Dále namítala, že žalovaný nezjistil všechny rozhodné okolnosti, odůvodnění rozhodnutí se nevypořádal se všemi provedenými důkazy

a neopatrřil si řádné podklady pro rozhodnutí. Dále namítala, že odůvodnění neobsahuje objektivní hodnotící úvahu ohledně její situace v případě nuceného návratu do Nigérie.

Domnívala se, že žalovaný porušil čl. 4 odst. 3 písm. a/ Směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29.4.2004, přičemž uvedla, že žalovaný při posuzování nezohlednil všechny významné skutečnosti týkající se země původu v době rozhodování.

Pod bodem IV. žaloby uvedla, že nesouhlasí s neudělením mezinárodní ochrany dle ust. § 12, 13, 14, 14a a 14 b zákona o azylu, když postup správního orgánu nebyl v souladu se zákonem. Správní orgán se její žádostí o udělení mezinárodní ochrany zabýval nedostatečně a bez porozumění všech souvislostí. Nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící v její prospěch. Pokud se jedná o možnost vnitřního přesídlení odkazovala na rozsudek NSS ze dne 24.1.2008 č.j. 4Azs 99/2007-93. Domnívala se, že správní orgán zlehčil působení soukromých osob jako možných původců pronásledování a vážné újmy, aniž by zkoumal skutečnou možnost jí jako oběti pronásledování se fakticky obrátit na státní orgány v její vlasti. Uvedla, že si není vědoma, že by předpisy evropského práva zákon o azylu či úmluva o právním postavení uprchlíků stanovila povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany nejprve vyčerpat všechny možnosti a právní prostředky ochrany v zemi původu. Namítala, že správní orgán jí v řízení zatížil podmínkou, která nemá oporu v zákoně. Dále uvedla, že správní orgán v řízení podnikl jen velmi povrchné kroky ke zjištění možnosti a dostupnosti ochrany, kterou by mohla vyhledat v zemi původu.

Poukazovala na to, že správní orgán ve svém rozhodnutí cituje nigerijskou ústavu, přitom sám konstatuje, že vláda dodržování zákonů nevynucuje účinným způsobem, že v Nigérii dochází k různým formám porušování práv žen, k násilí páchaném na ženách i k domluvě o sňatcích dětí. Pokud žalovaný zmiňoval možnost žen obrátit se na nevládní organizace, které v Nigérii na pomoc ženám působí, namítala, že žalovaný své stanovisko náležitě neodůvodnil. Vytýkala, že správní orgán v řízení nepodrobil skutečnému přezkumu existenci efektivní a dostupné vnitřní ochrany, čímž je založeno porušení zásady materiální pravdy. Odkazovala na rozsudky NSS ze dne 16.9.2008 č.j. 3Azs 48/2008-57 a ze dne 21.12.2005 č.j. 6Azs 235/2004-57.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 5.3.2012 popřel žalovaný oprávněnost všech námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasil. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobkyně a vydané rozhodnutí MV, odboru azylové a migrační politiky jako správního orgánu, který postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem a dbal na ochranu všech jejich práv garantovaných právním řádem České republiky. Zdůraznil, že se řádně případem žalobkyně zabýval, posoudil její případ individuálně a její výpovědi porovnal s dostatečným množstvím aktuálních informací o zemi původu. Uvedl, že

žalobkyně měla možnost se před vydáním rozhodnutí s obsahem těchto zpráv seznámit, vyjádřit se k nim a navrhnout doplnění. Rozhodnutí správního orgánu vychází z řádně zjištěného skutkového stavu věci. Žalovaný nedospěl k závěru, že by bylo možné žalobkyni udělit mezinárodní ochranu ve smyslu ust. § 12, 13, 14 zákona o azylu a v tomto směru odkázal plně na závěry vydaného rozhodnutí.

Žalovaný opakoval, že žalobkyně uvedla, že vlast opustila proto, že následovala svého manžela, občana ČR, do země jeho původu. V případě návratu připojila obavu z možného pronásledování ze strany obyvatel „její“ vesnice, kteří by ji mohli ohrožovat a možná dokonce zabít, poněvadž odmítla realizovat nerovný sňatek, který její rodiče podle tradice dohodli krátce po jejím narození. O žádných jiných potížích ve vlasti se v souvislosti s odjezdem nezminila a zároveň vyloučila jakékoliv problémy se státními orgány v Nigérii. Jelikož ji její manžel po krátkém soužití v ČR opustil a zmizel, podala po krátkém soužití s jiným českým mužem žádost o mezinárodní ochranu v ČR, aby si tímto krokem legalizovala svůj další pobyt na území. V průběhu správního řízení se žalobkyně podle svých tvrzení rozvedla, doklad o rozvodu však správnímu orgánu nepředložila. Správní orgán konstatoval, že žalobkyně nikdy neměla ve své vlasti žádné potíže se státními orgány své země a v případě obav z potíží se soukromými osobami se na státní orgány své vlasti nikdy ani nepokusila obrátit.

Žalovaný opakovaně odkázal na obsáhlé zdůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatoval, že i přes veškeré potíže v zemi původu má žalobkyně možnosti získání faktické ochrany ze strany státních orgánů či jiných organizací. Na žádný státní orgán ani na nevládní organizaci se však neobrátila a svou situaci vyřešila tím, že se provdala za cizince a na základě tohoto kroku legálně Nigerii opustila. Správní orgán zdůraznil, že od sňatku v září 2008 žalobkyně žila v Nigérii do odjezdu v únoru 2009 téměř půl roku bez potíží.

Žalovaný též uvedl, že v průběhu správního řízení se dotýčná zmínila o dalších vztazích, které navázala s občany ČR. Hovořila o rozvodu manželství a dalším plánovaném sňatku. Lze dovodit, že i svůj případný další pobyt v ČR si může v budoucnu zajistit v souladu se zákonem č. 326/99 Sb. Žalovaný se domníval, že se řádně vypořádal se skutečnostmi tvrzenými žalobkyní v odůvodnění doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a a 14b zákona o azylu a neshledal, že by v jejím případě byly dány důvody pro její udělení. Navrhoval zamítnutí žaloby.

II.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 12.1.2012, č.j. OAM-419/ZA-ZA06-ZA09-2010 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Krajský soud tak zjistil, že připojený správní spis obsahuje:

- žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, sepsanou odborem azylové a migrační politiky, pracoviště Zastávka u Brna dne 20.12.2010 a žádost psanou vlastní rukou žalobkyně téhož dne. Žadatelka uvedla, že lidé z její vesnice, společně s mužem, jemuž byla jako dítě zaslíbena, jí chtěli zabít, poněvadž se provdala za českého muže (cizince). Svou vlast opustila 1.2.2009 letecky, protože její rodina se postavila proti ní. Muž, který se měl stát jejím manželem, byl o dvacet let starší. Zjistila, že má druhou ženu a tři děti. Tento muž šel za náčelníkem vesnice upozornit na to, že porušuje zvykové právo kmene. V té době již měla přes internet známost se svým manželem. Náčelník vesnice řekl, že její rodina jí musí vydat do sedmi dnů. Její rodina to neudělala, a proto byla vypovězená z vesnice. Do Nigérie se nechce vrátit. Nestýká se se svým manželem, kterého od ledna 2010 neviděla. Nemá zde známé, přátele, rodinu a potřebuje pomoc. Nikdy proti ní nebyla a ani není vedeno trestní stíhání. V případě návratu do vlasti by byla obětována, zabita.

- protokol o pohovoru s žalobkyní k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 4.1.2011 sepsaný v Příjímacím středisku Zastávka u Brna. Žalobkyně uvedla, že do ČR přijela s platným nigerijským pasem a platným českým vízem. Měla svůj oddací list. Pas jí byl vystaven v Lagosu v srpnu 2008. Vízum si vyřizovala na českém velvyslanectví v Abuja. S manželem se seznámila v roce 2007 na internetu. Vdávala se 3.9.2008 v Nigérii v Abuja. Byla to tajná svatba na federální matrice v Abuja. Její rodina a lidé z komunity nesouhlasili s tím, aby si vzala cizince. Po svatbě do odjezdu do ČR žila u přítelkyně v Benin city. Její manžel se jmenuje M. P., není jí známo, kde bydlí. Téměř rok ho neviděla. Zprvu bydlela s manželem v Praze, později se přestěhovali do vesnice daleko od Prahy, kde žili od září do ledna 2010. Poté, co jí vypršela platnost českého víza, odjela do Prahy. Vízum jí nebylo prodlouženo. V Praze se seznámila s J. H., se kterým žila 6 nebo 7 měsíců. V září 2010 od něj odešla. Bydlela u své nigerijské přítelkyně. Pokud žila u rodičů, pracovala na částečný úvazek jako kadeřnice. Žalobkyně též uvedla, že vesničané po její rodině chtěli, aby jim jí vydali na oběť, poněvadž odmítla vzít si určeného manžela. Její určený manžel jí chtěl zabít, protože zrušila dohodu. Tento muž investoval do její rodiny i do jejího vzdělání v průběhu let spoustu peněz. S žádostí o pomoc se nikam neobrátila, protože věděla, že je to tradiční venkovský zákon a v takových případech policie obvykle nepomůže. Uvedla, že přestěhování do nějakého velkého města by jí zřejmě nepomohlo, protože to není jedinec, který se jí snaží ublížit. Je to celá skupina, komunita, kteří by jí mohli aktivně hledat i v jiných místech. I její rodiče trvali na tom, aby si vzala svého určeného manžela. Její rodina již v té době ve vesnici nežila, proto její rodiče nemohli být vyhnáni fyzicky. Její prarodiče tam ještě žili a ti byli z vesnice vykázáni. Od uzavření sňatku do odletu z Nigérie jí její určený manžel telefonicky vyhrožoval a také její rodiče jí nadávali a uráželi ji. Rozhodla se žít se svým českým manželem a opustit svou zemi i svou rodinu navždy. Cestou neměla žádné potíže. O mezinárodní ochranu žádá proto, že se nemůže vrátit do Nigérie. Vyřizování na úradech nerozuměla, proto všechno vyřizoval její manžel. Pokud najde svého manžela, chce s ním žít. Pokud ho nenajde, chce se provdat za jiného Čecha a mít s ním rodinu.

- protokol o pohovoru s žalobkyní k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 20.12.2011 sepsaný v Příjímacím středisku Zastávka u Brna. Žalobkyně uvedla, že od své rodiny v Nigérii nemá žádné zprávy, nemá s nimi žádný kontakt. Manžela od jejich posledního setkání v září 2009 neviděla. Rozhodla se podat žádost o rozvod. Dne 8.11.2011 se konalo soudní řízení ohledně rozvodu. Jednání se neúčastnila, byl přítomen pouze její právník. Je rozvedená. Žije v Praze v bytě svého přítele. Chtěla by zůstat žít v ČR.

- rozhodnutí ze dne 12.1.2012 č.j.: OAM-419/ZA-ZA06-ZA09-2010, kterým žalovaný rozhodl tak, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu) neuděluje, mimo jiné s odůvodněním, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že žadatelka uvedla jako důvod svého odchodu z vlasti následování svého českého manžela. Poté, co ji manžel v ČR opustil, se bojí vrátit do Nigérie. Důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu je snaha o legalizaci pobytu v ČR poté, co jí cizinecká policie odmítla prodloužit povolení k pobytu a v případě návratu do vlasti obava z možného násilného jednání obyvatel vesnice a jí určeného nigerijského manžela proto, že odmítla realizovat rodiči předem dohodnutý sňatek.

Žalovaný podrobně popsal průběh správního řízení, citoval ustanovení § 28 odst.1, § 12, §13, §14 a § 14a) a 14b) zákona o azylu. Uvedl, že hodnotil, zda skutečnosti uváděné výše jmenovanou v průběhu řízení je možno posoudit jako důvod pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a), b) zákona o azylu, v platném znění. Žádost jmenované posuzoval na pozadí informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické, ekonomické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Nigérii. Seznámil se se Zprávou Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Nigérii za rok 2010 ze dne 8. 4. 2011, s Informací MZV ČR č.j. 98318/2010-LPTP ze dne 16. 3. 2010, s Informací Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům, A. G. ze dne 12. 4. 2010 a s aktuálními informacemi ohledně situace v Nigérii obsaženými v Infobance České tiskové kanceláře (ČTK) "Země světa - Nigérie", s fotokopii žádosti o vízum žadatelky ze ZÚ ČR v Abui. Jmenované v průběhu správního řízení byla poskytnuta dne 20. 12. 2011 možnost se s těmito informacemi v jazyce anglickém seznámit a vyjádřit se k nim, čehož dotyčná využila. Na závěr doplnila, že Nigérie má opravdu velké problémy, obzvlášť co se týče žen a dětí. V zemi není bezpečno, a proto se tam v žádném případě nechce vrátit.

Správní orgán konstatoval, že žadatelka v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod či se jiným způsobem politicky angažovala. Ve své žádosti vypověděla, že nebyla členkou žádné politické strany ani organizace ve vlasti a během správního řízení neuvedla, že by se ve svém životě zúčastnila jakýchkoliv aktivit politického charakteru, za které by mohla být současným politickým zřízením v Nigérii postihována. Vzhledem k uvedenému dospěl správní orgán k závěru, že žadatelka nebyla ve své vlasti pronásledována pro uplatňování

politických práva svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, v platném znění. Správní orgán rovněž nedospěl k závěru, že by dotyčná mohla v Nigérii pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, v platném znění, tj. z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, ani že by jí takové pronásledování hrozilo v případě jejího návratu do vlasti, když jmenovaná uvedla, že vlast opustila proto, že následovala svého manžela, občana České republiky do země jeho původu. V případě návratu připojila obavu z možného pronásledování ze strany obyvatel "její" vesnice, kteří by ji mohli ohrožovat a možná dokonce zabít, poněvadž odmítla realizovat nerovný sňatek, který její rodiče podle tradice dohodli krátce po jejím narození. O žádných jiných potížích ve vlasti se v souvislosti s odjezdem nezmínila a zároveň vyloučila jakékoliv problémy se státními orgány Nigérie.

Protože ji její manžel po krátkém soužití v ČR opustil a zmizel, podala po krátkém soužití s jiným českým mužem žádost o mezinárodní ochranu v ČR, aby si tímto krokem legalizovala svůj další pobyt na území, neboť již nemohla dosáhnout na povolení dlouhodobého pobytu v ČR podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Dále správní orgán uvedl, že v průběhu správního řízení se žadatelka podle svých tvrzení rozvedla, doklad o rozvodu však správnímu orgánu nepředložila. Seznámila se s dalším českým občanem, s ním v současné době žije a podle jejich prohlášení plánují sňatek.

Správní orgán konstatoval, že žadatelka nikdy neměla ve své vlasti žádné potíže se státními orgány své země a v případě obav z potíží se soukromými osobami se na státní orgány své vlasti nikdy ani nepokusila obrátit. Správní orgán nepopíral, že v Nigérii může k různým formám násilí na ženách docházet. Odkázal na Zprávu o dodržování lidských práv za rok 2010 Ministerstva zahraničí USA, která cituje nigerijskou ústavu - "Ústava a zákony zakazují diskriminaci z důvodu příslušnosti ke společenství, místa původu, etnické příslušnosti, pohlaví, náboženství nebo politického názoru, i když vláda nevynucovala dodržování těchto zákonů vždy účinným způsobem", jakož i na Informaci Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům ze dne 12. 4. 2010, která potvrzuje, že v nigerijské společnosti nadále dochází k násilí na ženách a na dětech, zmiňuje, že domácí násilí je běžnou záležitostí. Hovoří i o sňatcích dětí, kdy chudé rodiny na severu Nigérie prodávají své dívky jako nevěsty. Poukázal na zprávu MZV USA za rok 2010, která hovoří také o možnosti žen vyhledat pomoc u nevládních organizací, které už v Nigérii na pomoc ženám řadu let působí. Je to např. Project Alert on Violence Against Women, která pokračuje v různých snahách boje proti domácímu násilí, což mimo jiné zahrnuje i vzdělávací programy s policií ve snaze zvýšit citlivost přístupů policistů vůči obětem domácího násilí i pomoc náboženským organizacím, na které se ženy velmi často obracejí, při poskytování jejich poradenství obětem domácího násilí. Uvedl, že organizace Projekt Alert provozuje útulek s názvem Sofiino místo, určený pro oběti domácího násilí, a že žadatelka měla rozhodně možnost požádat ve své vlasti o pomoc, pokud se nechtěla za vybraného manžela provdat, či pokud se z jeho strany cítila jakkoli ohrožena. Zdůraznil, že na žádný státní orgán, ani na nevládní organizaci

se neobrátila a svoji situaci vyřešila tím, že se provdala za cizince a na základě tohoto kroku legálně Nigérii opustila. Správní orgán navíc zdůraznil, že od sňatku v září 2008 žila v Nigérii do odjezdu v únoru 2009 téměř půl roku bez potíží.

Správní orgán též konstatoval, že azyl je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativními jevy v zemi původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu není tedy možno pro jakékoliv pronásledování, ale tento paragraf byl koncipován výhradně k ochraně osob pronásledovaných za uplatňování politických práva svobod či osob obávajících se pronásledování z důvodu jejich rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, ve státě, jehož občanství mají nebo v případě osob bez státního občanství ve státě jejich posledního trvalého bydliště. Současně však k tomuto pronásledování musí docházet ze strany státních orgánů, stran nebo organizací ovládajících stát nebo podstatnou část jeho území, případně ze strany soukromých osob za situace, kdy státní moc takovou perzekuci trpí, mlčky jí přihlíží, či svou úmyslnou pasivitou umožňuje v míře, která ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu odpovídá závažnému porušení základních lidských práv. Pro přiznání azylu musí být přitom splněny všechny zákonné podmínky, k čemuž v případě žadatelky s ohledem na její sdělení v průběhu správního řízení rozhodně nedošlo.

K žadatelčině obavě z nedobré bezpečnostní situace v Nigérii správní orgán uvedl, že tato situace se týká všech tamních obyvatel bez ohledu na jejich rasu, pohlaví, národnost nebo politickou příslušnost. K dokreslení irelevantnosti žadatelkou zmíněné obavy správní orgán konstatoval statistické údaje z Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům ze dne 12. 4. 2010, která mimo jiné zmiňuje, že v roce 2009 podalo ve Švýcarsku žádost o azyl 1786 občanů Nigérie. Azyl byl udělen jedné osobě, procento úspěšnosti tedy nedosahuje ani 0,1 procenta. Nejjednodušším způsobem řešení osobních problémů je, dle informace MZV ČR, č.j. 98318/2010 - IPTP ze dne 16. 3. 2010, vzhledem k obrovské rozloze Nigérie přestěhování se, což i sama žadatelka dokázala svým půlročním pobytem v Benin City.

V kontextu výše uvedeného tak správní orgán rozhodující ve věci neshledal, že by žadatelka mohla být vystavena nějaké újmě ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.

Správní orgán poukázal na to, že jmenovaná přicestovala do ČR na základě víza, které jí bylo uděleno po sňatku s občanem ČR panem M. P. Svůj pobyt na území ČR si žadatelka legalizovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců a o mezinárodní ochranu se rozhodla požádat po rozchodu s manželem, až když se dostala do potíží s další legalizací svého pobytu, což bylo po téměř dvouletém pobytu na území ČR. V průběhu správního řízení se zmínila o dalších vztazích, které navázala s občany ČR, hovořila o rozvodu manželství a dalším plánovaném sňatku. Dovozoval, že i svůj případný další pobyt v ČR si může žadatelka v budoucnu zajistit v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.

Správní orgán na základě provedení správního řízení shledal, že žadatelka nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) ani podle § 13 zákona o azylu.

Dále správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že na základě údajů sdělených žadatelkou v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany nezjistil důvod pro udělení azylu hodný zvláštního zřetele podle § 14 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, správní orgán současně posoudil, zda jmenovaná nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo ustanovením § 28 zákona o azylu.

Správní orgán uvedl, že posuzoval, zda by dotyčné v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu, vycházel z výpovědí žadatelky a dále ze zpráv o politické a ekonomické situaci a o stavu dodržování lidských práv v Nigérii, které shromáždil v průběhu správního řízení (informace uvedené v Infobance České tiskové kanceláře (ČTK) "Země světa - Nigérie", informace MIV ČR č.j. 98318/2010 ze dne 16. 3. 2010, zpráva Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Nigérii za rok 2010 ze dne 8. 4. 2011, informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům, A. G. ze dne 12. 4. 2010, fotokopie žádosti o vízum žadatelky ze ČR v Albuji). Konstatoval, že žadatelka neuvedla a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadatelce hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti.

Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda žadatelce hrozí v případě návratu do Nigérie nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, ve smyslu čl 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestání. Konstatoval, že k takovému závěru nedospěl, když žadatelka se může v případě návratu do vlasti při jakýchkoliv problémech s protiprávním jednáním vůči své osobě obrátit na kompetentní státní orgány či nevládní organizace a ochránit tak svá práva. Žadatelka sama nikdy možnost domáhat se ochrany svých práv nevyužila. Správní orgán uvedl, že v žádném případě nepopírá, že v Nigérii může k různým formám násilí na ženách docházet. Poukázal na zprávy o zemi původu žadatelky, které jsou součástí správního spisu.

Správní orgán uvedl, že nad rámec žadatelkou tvrzených obav se zabýval situací navrátních se neúspěšných žadatelů o azyl. Poukázal na Informace MZV ČR č.j. 98318/2010 ze dne 16. 3. 2010, dle které neexistuje žádný zákonný postih navrátních se neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, neboť cestování a podání žádosti o mezinárodní ochranu není v Nigérii nezákonné a Zprávu MZ USA o dodržování lidských práv v Nigérii za rok 2010, dle které nigerijská ústava a zákony zaručují svobodu pohybu, cestování do zahraničí, emigraci a repatriaci. Dovodil, že výše jmenované nehrozí v případě návratu do vlasti skutečné riziko vážné újmy v souvislosti s tím, že v zahraničí požádala o mezinárodní ochranu.

Konstatoval, že z aktuálních informací obsažených v Infobance CTK - Země světa - Nigérie a z veřejně dostupných zdrojů je zřejmé, že na území Nigérie v současnosti nedochází k takovému mezinárodnímu nebo vnitřnímu ozbrojenému konfliktu, který by mohl být pokládán za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) a kterým by mohla být výše jmenovaná v případě návratu o vlasti ohrožena na životě či lidské důstojnosti. Správní orgán se v tomto případě zabýval rovněž možností porušení mezinárodních závazků, jimiž je ČR na poli mezinárodního práva vázána, v případě, že by dotyčná musela z území ČR vycestovat. Uvedl, že jmenovaná správnímu orgánu předložila oddací list, z něhož je zřejmé, že v Nigérii uzavřela manželství s občanem České republiky. Uvedl, že samotná existence vztahu cizince s občanem ČR, stejně jako případné sdílení společné domácnosti či deklarovaná hloubka citů mezi posuzovanými osobami, neznamená ještě automaticky shledání nemožnosti vycestování takového cizince z důvodu porušení mezinárodních závazků. Odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, který v minulosti tuto otázku již mnohokrát řešil.

Konstatoval, že sňatek s občanem České republiky dotyčná uzavřela po roční známosti a komunikaci prostřednictvím internetu nebo telefonu v září 2008. V únoru 2009 přicestovala do ČR, kde s manželem podle svých výpovědí několik měsíců žila ve společné domácnosti. Ten však v září 2009 (na jiném místě uvedla, že v lednu 2010) zmizel a manželce o sobě nepodal žádnou zprávu. Žadatelka uvedla, že prostřednictvím svého právníka podala žádost o rozvod manželství. Dne 8. 11. 2011 se mělo konat soudní řízení, kterého se dotyčná neúčastnila, doklad o rozvodu rovněž správnímu orgánu dosud nedoložila. Pan P. se dlouhodobě na adrese svého hlášeného pobytu nezdržuje. Dopis, kterým ho správní orgán pozval k podání vysvětlení, byl vrácen jako nedoručitelný. Z uvedeného správní orgán dovodil, že po většinu doby trvání manželství rozhodně není naplňován jejich soukromý a rodinný život ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgán poukázal na to, že žadatelka sdělila, že má nyní v ČR nového přítele, kterého by si v budoucnu chtěla vzít. Rovněž s tímto mužem nežije ve společné domácnosti. Uvedla, že jí přítel pronajímá byt a společně se navštěvují. Ani tento zmíněný vztah nemůže být v žádném případě podřazen definici rodinného života ve smyslu Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a interpretace jejich ustanovení judikaturou ESIP. Správní orgán tedy uzavřel, že případné vycestování žadatelky po posouzení skutečností jí sdělených nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky, jimiž je ČR na poli mezinárodního práva vázána.

Po zhodnocení výpovědí účastnice řízení o jejím životě v Nigérii, posouzení jejích hlavních motivů k odchodu z vlasti, citovaných aktuálních informačních pramenů tak nedospěl správní orgán k závěru, že by jí v případě návratu do vlasti mohlo hrozit skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

Správní orgán dospěl rovněž k závěru, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14b. Rozhodnutí je opatřeno kulatým razítkem žalovaného a podpisem ředitele odboru azylové a migrační politiky PhDr. Tomášem Haišmanem.

- Informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům, ze dne 12. dubna 2010. Dle této informace se svými více než 149 milióny obyvatel je Nigérie nejlidnatější africký stát. Každý pátý Afričan žijící na jih od Sahary je obyvatelem Nigérie. Její území obývá přes 250 etnických skupin. 50 procent obyvatelstva jsou muslimové, 40 procent křesťané a 10 procent patří k příslušníkům původních náboženských směrů. Strukturální násilí a rostoucí socioekonomické problémy, mimo jiné nezaměstnanost a chudoba, představují živnou půdu pro vznik násilných konfliktů v Nigérii. V roce 2009 podalo ve Švýcarsku žádost o azyl 1786 Nigerijců. Azyl byl udělen jedné osobě, procento úspěšnosti tedy nedosahuje ani 0,1 procenta. Od ledna do prosince 2009 bylo vráceno 285 Nigerijců."

Výkonná moc je v Nigérii rozčleněna do tří úrovní: federální ústřední vláda, vlády 36 států a 774 lokálních vlád. Na všech úrovních jsou představitelé vlády voleni lidovým hlasováním. Vedle toho existuje paralelní systém tvořený tradičními strukturami územní správy, jako jsou emiráty a kmenová území. Tradiční vůdcové většinou reprezentují svou vlastní etnickou skupinu. Způsob jejich výběru se řídí místními tradicemi a oficiální vláda je uznává. V nigerijské společnosti panuje patriarchální struktura, v níž jsou ženy vystaveny různým formám násilí. Domácí násilí je běžnou záležitostí, která je sociálně akceptována. Především na severu země jsou rozšířené nucené sňatky dívek a mladých žen. Vláda nechrání ženy před násilím.

V Nigérii existuje svoboda usídlení, což teoreticky dává možnost přestěhování do jiného státu uvnitř země. Pokud jednotlivec přesídlí na jiné místo, na kterém nežijí členové jeho rodiny, vzdálenější příbuzní nebo příslušníci jeho původní komunity, nevyhne se sociálním a hospodářským problémům.

- informace MZV z 16.3.2010 č.j. 98318/2010-LPTP. Dle této informace Problematika genderového násilí je v Nigérii stále velmi živá. Stala se jednou z nejkritizovanějších oblastí během Univerzálního periodického přezkumu lidských práv v rámci OSN. Kritizováno bylo zejména to, že ještě nebyla zavedena do národní legislativy Nigérie již podepsaná mezinárodní Úmluva o eliminaci veškerých forem diskriminace žen. Genderovou problematikou se intenzivně zabývalo i Švédsko během svého místního předsednictví. Organizace BAOBAB, W ACOL a další sehrávají důležitou úlohu v ochraně žen před diskriminací. Zájemkyně se mohou obracet na jakoukoliv z jejich poboček, které jsou rozmístěny po celé zemi. EU těmto organizacím finančně přispívá na projekty.

Vzhledem k rozlehlosti Nigérie (téměř 1 mil. km²) a k existenci obrovských aglomerací (Kano, Lagos aj.) je přestěhování nejjednodušším způsobem řešení osobních problémů. Nigerijští žadatelé mají i možnost volného pohybu a usazování se v patnácti zemích Ekonomického společenství států západní Afriky (ECOWAS). K vycestování ze země občan Nigérie potřebuje pouze platný cestovní pas (či jiný dokument identifikace pro země ECOWAS) a případně platné vízum. Neúspěšní žadatele o mezinárodní ochranu po svém návratu do Nigérie nejsou postihováni ze strany oficiálních orgánů Nigérie. Postihu mohou čelit pouze ze strany zprostředkovatelů/pašeráků.

- Zprávu o dodržování lidských práv za rok 2010 Ministerstva zahraničí Spojených států amerických, týkající se Nigérie ze dne 8. dubna 2011.

Ve zprávě je uvedeno, že Nigérie je federální stát, který se skládá ze 36 republik a územní jednotky federálního hlavního města, a ve kterém žije přibližně 150 milionů obyvatel. Mezi problémy týkající se lidských práv patřily ve sledovaném roce mimo jiné násilí páchané na ženách a diskriminace žen; zabíjení dětí podezříváných z čarodějnictví; ženská obřízka; špatné zacházení s dětmi a sexuální vykořisťování dětí; společenské násilí; etnická, regionální a náboženská diskriminace; případy zabití, které spáchaly členové domobrany; obchodování s lidmi za účelem prostituce a nucené práce; diskriminace osob s postižením; diskriminace z důvodu sexuální orientace a genderové identity; dětská práce; nucená práce a práce vykonávaná za účelem odpracování dluhu; a únosy páchané militantními skupinami.

Ústava a zákony zaručují svobodu pohybu, cestování do zahraničí, emigraci a repatriaci, avšak pracovníci bezpečnostních orgánů občas omezovali svobodu pohybu tím, že vyhlášovali zákaz vycházení z domu v oblastech, kde probíhaly etnicko-náboženské násilnosti, a běžně zřizovali silniční zátarasy a kontrolní stanoviště s cílem získávat od cestujících vydíráním peníze. Vláda při poskytování pomoci uprchlíkům a žadatelům o azyl spolupracovala s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) a dalšími humanitárními organizacemi prostřednictvím Národní komise pro uprchlíky, svého federálního komisaře a Národního úřadu pro řešení krizových situací. Výbor pro uznávání uprchlíků, v němž měl UNHCR status pozorovatele, měl na starosti udělování postavení uprchlíka, azyl a přesídlení a také přezkoumával přesídlování uprchlíků.

Početné domácí a mezinárodní organizace na obranu lidských práv zpravidla fungovaly, aniž by byly vládou omezovány, vyšetřovaly případy porušování lidských práv a svá zjištění zveřejňovaly. Vládní činitelé někdy spolupracovali a kladně reagovali na jejich připomínky. Národní komise pro lidská práva (NHRC), kterou vláda pověřila úkolem monitorovat a chránit lidská práva, udržovala oblastní pobočky v šesti politických regionech státu.

Ústava a zákony zakazují diskriminaci na základě příslušnosti ke komunitě, místa původu, etnické skupiny, pohlaví, náboženství nebo politického přesvědčení; vláda však tyto zákony neuplatňovala účinně. Domácí násilí bylo všudypřítomné a často bylo považováno za společensky přijatelné. Policie do domácích sporů nezasahovala. Podle NDHS z roku 2008 43 procenta žen a 30 procent mužů ve věku od 15 do 49 let souhlasilo s názorem, že manžel má právo svou ženu uhodit nebo ji zbít, nejméně u jednoho z pěti specifikovaných důvodů, mezi jiným kvůli tomu, že žena připálila jídlo nebo se hádala. Místní nevládní organizace zabývající se násilím na ženách Project Alert on Violence Against Women pokračovala ve svém mnohostranném úsilí o potlačení domácího násilí, mezi jiným pomocí výukových programů zaměřených na zvýšení citlivosti policie k domácímu násilí a podpůrných skupin a programů pro mužské pachatele, a také formou pomoci náboženským organizacím při poskytování poradenství obětem domácího zneužívání. Organizace

také provozovala útulek nazvaný Sophia's Place pro oběti domácího násilí, který nabízel služby jako je poradenství, právní pomoc a získávání dovedností. Vůdčí hlas v kampani proti násilí na ženách patřil také organizaci na podporu a ochranu práv žen Women's Rights Advancement and Protection Alternative, která nepřetržitě prosazovala schválení zákonů na ochranu práv žen. Některé ženy učinily významný pokrok jako v akademickém, tak podnikatelském světě, avšak ženy všeobecně byly stále marginalizovány.

III.

Výčet důvodů pro poskytnutí azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu je taxativně vymezen, a jiné než tam uvedené důvody nezakládají důvod pro udělení azylu. Podle výše citovaného ustanovení se azyl udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pak v souladu s ust. § 2 odst. 8 pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

Podle odst. 9 téhož ustanovení původcem pronásledování nebo vážné újmy (§ 14a) se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

Za pronásledování nebo vážnou újmu se nepovažuje (odst. 10 cit. ustanovení), může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu.

Podle § 13 odst. 1 z.č. 325/199 Sb. rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Rodinným příslušníkem se podle odst. 2 téhož ustanovení pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner azylanta,
- b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,
- c) rodič azylanta mladšího 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
- e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

Podle odst. 3 předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželu azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.

Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu (§14).

Podle § 14a odst. 1 z.č. 325/1999 Sb. doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Za vážnou újmu se podle odst. 2 tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 shora cit. zákona rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Podle odst. 2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

- a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo

e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Podle odst. 3 předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.

Podle čl. 6 směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29.4.2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) „mezi původce pronásledování nebo vážné újmy patří

a) stát;

b) strany nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu;

c) nestátní původci, lze-li prokázat, že původci uvedení v písmenech a) a b), včetně mezinárodních organizací, nejsou schopni nebo ochotni poskytnout ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu, které jsou uvedeny v článku 7“.

Podle čl. 7 odst. 1 kvalifikační směrnice „ochranu mohou poskytovat

a) stát nebo

b) strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, které ovládají stát nebo podstatnou část území státu“.

Podle čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice se „má... zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odstavci 1 čl. 7 směrnice učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup“.

IV.

Ze všech procesních úkonů, učiněných žalobkyní v tomto řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice soud zjistil, že neopustila zemi původu z důvodu, že by byla pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů. Bylo zjištěno, že žalobkyně opustila původně zemi původu proto, že následovala svého manžela občana České republiky do země jeho původu. S manželem se nestýká. Dle svého tvrzení ze dne 4.1.2011 spolu žili od září do ledna 2010 ve vesnici nedaleko Prahy. Dle tvrzení ze dne 20.12.2011 manžela neviděla od jejich posledního setkání v září 2009. Žalobkyně vyjádřila obavu, v případě návratu do země původu, že může být pronásledována obyvateli její vesnice, kteří by ji mohli ohrožovat nebo dokonce zabít, protože odmítla nerovný sňatek, který její rodiče dohodli po jejím narození. V průběhu řízení byla žalobkyně dle svého tvrzení rozvedena, přičemž o rozvodu manželství nedoložila rozsudek soudu.

Z hlediska takto uplatněných důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany se krajský soud zcela ztotožňuje s právním názorem a závěrem žalovaného, že tyto důvody nelze podřadit pod některou z forem mezinárodní ochrany v ustanovení § 12 zákona o azylu. Podle citovaného ustanovení, jak výše uvedeno, se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě posledního trvalého bydliště. Žádný z těchto důvodů žalobkyně v průběhu správního řízení neuváděla ani neprokazovala. Skutečnost, že žalobkyně má v zemi původu obavy před možným vyhrožováním ze strany soukromé osoby či soukromých osob, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, v pl. znění, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobkyně dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, popř. u nevládních organizací, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.

Pro posouzení otázky, zda je či není stát schopen zajistit ochranu před pronásledováním, či vážnou újmu, stanoví kvalifikační výkladové vodítko ve svém článku 7 odst. 2. Podle tohoto ustanovení se má zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odst. 1 (stát, strany nebo organizace, které ovládají stát) učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup směrnice.

Nebylo prokázáno, že by v případě žalobkyně stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolujících stát nebo podstatnou část jeho území nebyly schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu žalobkyně před možným jednáním soukromých osob. Není na místě pochybovat o pravdivosti tvrzení žalobkyně o možném špatném zacházení v případě návratu do země původu. Na druhou stranu nelze uzavřít, že by v Nigérii nebyl zaveden právní systém pro odhalování, stíhání a trestání násilí na ženách. Ústava a zákony zakazují diskriminaci z důvodu příslušnosti ke společenství, místa původu, etnické příslušnosti, pohlaví, náboženství nebo politického názoru, i když vláda nevynucovala dodržování těchto zákonů vždy účinným způsobem. Skutečnost, že stěžovatelka možnosti ochrany ze strany státních orgánů nevyužila, nelze klást státu původu k tíži. Krajský soud zde odkazuje na rozsudek NSS č.j. 3 Azs 48/200/-57. Ze zpráv založených ve správním spise vyplývá, že v Nigérii může docházet k různým formám násilí na ženách. Žalobkyně však měla možnost požádat ve své vlasti o pomoc, pokud se nechtěla za určeného manžela provdat a cítila se ohrožena jak na státní organizace, tak na nevládní organizace, měla možnost obrátit se na organizace Projekt Alert, která provozuje útulek s názvem Sofiino místo. Zpráva MZV USA za rok 2010 hovoří mimo jiné i o možnosti žen vyhledat pomoc u nevládních organizací, které už v Nigérii na pomoc ženám řadu let působí. Je to např. Project Alert on Violence Against Women.

Žalobkyně svou situaci ve vlasti řešila tím, že se provdala za občana české národnosti. Na chování soukromých osob si neztěžovala příslušným státním orgánům.

Žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatelka uvedla či které ve správním řízení vyšly jinak najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Krajský soud se ztotožňuje s právním názorem žalovaného, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 zákona o azylu.

Krajský soud konstatuje, že vzhledem k rozlehlosti Nigérie (téměř 1 mil. km²) a k existenci obrovských aglomerací (Kano, Lagos aj.) je přestěhování nejjednodušším způsobem řešení osobních problémů žalobkyně. Nigerijští žadatelé, jak bylo zjištěno z výše uvedených zpráv, mají i možnost volného pohybu a usazování se v patnácti zemích Ekonomického společenství států západní Afriky (ECOWAS).

Žalobkyně rovněž nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, když se nejedná o manžela azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let, rodiče azylanta mladšího 18 let ani o zletilou osobu odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Nejde ani o sloučení rodiny manžela azylanta, jehož manželství trvalo před udělením azylu azylantovi.

Pokud jde o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, to je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem. Na azyl z humanitárních důvodů není právní nárok. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Žalobkyně nesplňuje podmínky doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 z.č. 325/1999 Sb., neboť z dostupných informací nebylo zjištěno, že v jejím případě jsou důvodné obavy, že pokud by byla vrácena do státu, jehož je stáním občanem, hrozilo by jí skutečné nebezpečí vážné újmy (uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo

vnitřního ozbrojeného konfliktu). Vycestování žalobkyně není ani v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobkyně nesplňuje podmínky doplňkové ochrany podle ust. § 14b z.č. 325/1999 Sb., když se nejedná o rodinného příslušníka osoby požívající doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny.

Soud zdůrazňuje, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb. je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, ale jen z důvodů uvedených v zákoně o azylu.

Smyslem mezinárodní ochrany je poskytnout cizinci ochranu před takovými negativními jevy v zemi jeho původu, které lze podřadit některému z důvodů pro udělení azylu podle § 12 a násl. zákona o azylu, nebo některému z důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona (viz rozsudky NSS č.j. 6 Azs 12/2003-49 z 6.11.2009 a č.j. 9Azs 45/2009-94 z 18.3.2010).

Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území České republiky a nelze jej využívat jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání trvalého pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb. Snaha o legalizaci pobytu na území České republiky je sice důvodem pochopitelným, nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu ust. § 14 z.č. 325/1999 Sb.

Námítky žalobkyně se týkaly i dodržování procesního předpisu. Soud je neshledal důvodnými. Podle názoru krajského soudu měl žalovaný dostatečné podklady k tomu, aby zjistil beze zbytku úplně skutkový stav, a aby mohl posoudit důvodnost žádosti žalobkyně. Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že při posuzování žádosti žalobkyně postupoval v souladu s příslušnými právními normami a dbal na zachování všech práv žalobkyně garantovaných právním řádem České republiky. Z obsahu spisu vyplývá, že žalovaný se žádostí žalobkyně zabýval odpovědně a svědomitě, a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z přílohy k pohovoru s žalobkyní vyplývá, že jí byla dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí vyjádřila k protokolu o výsledku, případně navrhla jeho doplnění. Žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Napadené rozhodnutí proto soud považuje za přesvědčivé.

S ohledem na učiněná zjištění soud dle ustanovení § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) žalobu zamítl jako nedůvodnou. Za souhlasu účastníků řízení rozhodl soud ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná a procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu nákladů řízení neuplatnil.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 31. ledna 2013

JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně